

bliver vanskeligt at begrunde forskelle i vederlæggelsen mellem kommuner med og uden mellemformsstyre, når kommunerne er af samme størrelsesorden. Det må her erindres, at indførelsen af et mellemformsstyre er en frivillig sag for kommunerne.

Da det i betænkningen afvises at lade udvalgsformanden få del i udvalgenes kompetenceområde (udvalgsstyret ønskes bevaret) og borgmesterens kompetenceområde (enhedsforvaltningen ønskes bevaret), er medlemskab af økonomiudvalget også af denne grund fundet at være en hensigtsmæssig udvidelse af udvalgsformændenes arbejdsopgaver.

Selv om der som nævnt kan næres betæneligheder ved den koncentration af indflydelse, som udvalgsformændenes medlemskab af økonomiudvalget betyder, er jeg enig i de synspunkter, som kommer til udtryk i betænkningen omkring udvalgsformændenes placering i mellemformsstyrede kommuner.

Spørgsmål 16:

Er vægring i den forstand, som det er udtrykt i lovforslagets § 1, nr. 18, og § 2, nr. 11, kun vægring, hvis et flertal i kommunalbestyrelsen eller borgerrepræsentationen ønsker at forfølge den?

Svar:

De beføjelser, som forslaget § 1, nr. 18, og § 2, nr. 11, anviser i tilfælde af vægring, tilkommer kommunalbestyrelsen. De øvrige myndigheder, der omtales i bestemmelserne, nemlig indenrigsministeriet og domstolene, skal alene sikre, at kommunalbestyrelsen ikke misbruger sine beføjelser, dvs. sikre, at de alene anvendes, når der foreligger et retsstridigt forhold.

Dette hænger sammen med, at det er kommunalbestyrelsen, der har det overordnede ansvar for kommunens virksomhed, jfr. betænkningen om kommunale styrelsesformer og kommunalpolitikernes arbejdsvilkår m. v., kapitel IV, afsnit 2. Det er således kommunalbestyrelsen, der over for borgerne, andre myndigheder osv. har ansvaret for kommunens handlinger og undladelser, og kommunalbestyrelsen må derfor også nødvendigvis have kompetencen til at fastlægge og styre den samlede kommunale virksomhed. Hertil hører en mulighed for at sikre, at kommunal-

bestyrelsens beslutninger efterleves af de øvrige led i kommunalforvaltningen, jfr. betænkningens kap. IV, afsnit 12.

Hvorvidt kommunalbestyrelsen i det enkelte tilfælde ønsker at benytte sig af sine indgrebsmuligheder, herunder dem, der hjemles i de foreslåede bestemmelser, beror på kommunalbestyrelsens egen vurdering. Kommunalbestyrelsens indgreb efter de foreslåede bestemmelser vil i øvrigt altid kunne efterprøves af tilsynsmyndighederne og domstolene. Går indgrebet ud på en suspension, skal en sådan prøvelse finde sted, jfr. nærmere § 1, nr. 18, stk. 3 og 4, og § 2, nr. 11, stk. 4 og 5.

Spørgsmål 17:

Kan det forekomme, at ens handlinger er vægring i ét tilfælde og ikke i et andet?

Svar:

Som anført i svaret på spørgsmål 16 er det kommunalbestyrelsens vurdering, hvorvidt den i det enkelte tilfælde ønsker at benytte sig af sine muligheder for indgriben i henhold til forslaget § 1, nr. 18, henholdsvis § 2, nr. 11.

Det er en betingelse for kommunalbestyrelsens indgreb, at der foreligger vægring som beskrevet i bestemmelserne med hensyn til udførelsen af kommunale hverv.

Hersker der i det konkrete tilfælde tvivl om, hvorvidt der foreligger vægring, vil kommunalbestyrelsen kunne medvirke til en afklaring heraf, f. eks. gennem en beslutning, som pålægger den pågældende borgmester eller rådmand en nærmere fastlagt opgave til varetagelse inden for et bestemt tidsrum.

Spørgsmål 18:

Er det vægring, hvis den samlede magistrat i København ikke fører en beslutning i borgerrepræsentationen ud i livet? Hvad er betingelsen for, at det vil blive betragtet som vægring?

Svar:

Ifølge § 2, stk. 3, jfr. stk. 1, i lov om Københavns kommunes styrelse kan borgerrepræsentationen, som er kommunens styrende organ, træffe beslutning i enhver sag, der vedrører kommunen.